

Hlas Domu hudby

Převážně monologická hádka se nesla přes celý obdélník kamenných budov, na obou koncích nalepených na vysoké městské hradby. Nádvoří bylo plné členů městské gardy uprostřed perného výcviku a každému bylo z hluku jasné, že se blíží záležitost delikátního významu z vyšších společenských kruhů. Nikdo si totiž jen tak nemohl dovolit pořvát na členy posádky.

„Opakuji vám, že do šlechtického sídla nemůžeme vstoupit bez našeho velitele a člena městské rady.“ Veliký strážný v dřevěné budce u brány na nádvoří už také začínal ztrácet nervy a intonace jeho hlasu se začínala blížit starci, který na něj chrлил svoje požadavky. Vlastně jeden požadavek, ale nepřestával ho převracet, upravovat, překrucovat, obcházet, maskovat a jinak všemožně měnit.

„Snažně vás žádám! Můj pán je zamčený ve svém pokoji a nereaguje na klepání. Není jeho zvykem být ráno dlouho ve snách.“ Podsaditý starší muž v dlouhém ošoupaném kabátě již přešel od agresivního do prosebného postoje.

„A já vás žádám, abyste počkal na velitele a městské zástupce.“

Mužův výraz se ještě více zachmuřil, svěsil ramena, poodešel stranou od strážní budky a svalil se opatrně do trávy. Jako hromádka neštěstí hleděl na slunce schovaného za šedými mraky neustále měnícími svou polohu a tvar. Podzimní vítr krásně roznášel po ulicích červené, zelené a hnědé listy, avšak stačilo by málo, aby se příjemná atmosféra barevných vlnek a spirálek změnila na nepříjemně deštovou a prochladlou scénérii. Tak málo, že jen příchod velitele městské stráže stačil. Nadmutá oblaka se rozhodla zbavit své zátěže. Starší mužík v trávě, tak nemusel litovat ztráty posezení kvůli příchodu deště a vcelku hbitě vyrazil k přicházejícímu hlavnímu gardistovi.

„Veliteli Sardeno!“, vykřikl a zrychlil, jak mu jen jeho kosti dovolily. „Chvála Bohům, můj pán potřebuje nutně vaši pomoc.“ Následovalo horečnaté a chvílemi zmatečné popisování prosté situace se šlechticem nevycházejícím celé ráno ze svého pokoje. Statnému Sardenovi již podzimní nečas stihl promočit kštici, která zůstávala bujná i přes množství roků a starostí, které zakusila. Hloubavě pohlédl vstříc nebesům a početným hustým kapkám a na chvíli zavřel oči. Když je opět otevřel, narovnal hlavu ke strážnému v budce a unaveným, i když stále ještě pevným hlasem pronesl.

„Myslím, že bude vskutku méně obtížné tuto záležitost podrobit naší přítomnosti, nežli se tomuto pánovi snažit něco vysvětlit.“

„Zcela souhlasím veliteli. Hustil to tady do mě už pěknou chvíli,“ utvrdil jej strážný.

„Pak tedy začněmež,“ zahájil velitel společně s lehkým úsměvem a pokynul rukou sluhovi, aby jej následoval na nádvoří. Uvnitř nashromáždil několik mužů a poslal rychlého mladíka na radnici. Poté skupina vyrazila v dvouřadé formaci, se Sardenem a komorníkem v čele, ke šlechticově domu.

Okázalá kopulovitá střecha. Ta byla hlavní a největší dominantou jinak nevelkého sídla barona ValaNi. Vstupní hala dříve sloužila jako hudební síň pro významné příležitosti. Od střední části stoupala vzhůru po obou stranách schodiště, až k balkónu pro nejvýznamnější hosty. Poté co baron zakoupil celou budovu, přetvořil balkón na přijímací prostor a přilehlou

místnost na svoji pracovnu. A přidal i bezpečnostní opatření. Gardisté byli nuceni zastavit už u schodiště.

„Můj pán si na noc vždy zamyká i tuto mříž, aby nebyl při práci nikým rušen, v žádném případě,“ vysvětlil komorník bez vyzvání.

„A náhradních klíčů nemáte?“ Dotázal se velitel.

„Od mříží i od dveří v patře má pouze Jeho šlechtnost.“

„Nechcete mi doufám namluvit, že před ranní snídaní baron sám vstal z postele a sešel dolů po schodech, aby vám nejprve odemkl.“

„Přesně tak tomu vždy bylo veliteli. Právě proto jsem ihned tak urgentně vyhledal vaši pomoc, pán může být v obtížích. Váš strážný ovšem mé naléhání nevyslyšel.“ Sardena jeho výtku přešel mávnutím rukou a dodal.

„Proč jste tedy zde nejednali ihned sami?“

„Je tu pouze základní služebnictvo. Při pevnosti mříží mi připadalo rychlejší nechat je otevřít městskou gardu. Och! Jak jsem se zmylil. A Jeho vznešenost teď jistě trpí.“ Dořekl sluha a spustil hlavu do dlaní.

„Mně to stačí. Hlavní gardisto, souhlasím s násilným vstupem do šlechticových komnat,“ vyhrkl náhle přítomný radní. Sardena pouze pokrčil rameny a instruoval své podřízený k akci. Ze dvou stran pomocí pil odřezali hlavní tyče a vysadili vstupní mříže. Komorník se ihned vrhl nahoru po schodech, i přes svůj věk je zvládl brát někdy po dvou. Sotva doběhl k dřevěným dveřím, začal vši silou bušit a volat, jakoby se na druhé straně skrývala cesta ven z temného labyrintu a nikoliv starý šlechtic, nepochybně tvrdě zařezávající na svém loži. Gardisté dorazili volným krokem.

„Nedělejte scény“, pronesl velitel a s klidem důrazně rozkázal: „vyrazit!“

Dveře ze silných, ale nepřiliš přiléhajících prken zapraskaly pod úderem kmene stromu a závora se s lupnutím přelomila. Sluha vběhl dovnitř ihned, jakmile se beranidlo vrátilo do výchozí pozice.

„Vznešenosti,“ na prahu s výdechem ještě zrychlil. Městské strážce zůstali stát ve dveřích.

„Odtáhněte ho přeci,“ nařídil Sardena, když se prodral do přední řady shluku „hrabe s v důkazech.“ Dva gardisté uchopili klečícího, naříkajícího a vzlykajícího komorníka v podpaží a odtáhli ho stranou od probodaného těla barona ValaNi. Velitel přistoupil až k tělu a prohlížel si jej celé nejprve z výše. Poté se přikrčil a sledoval četné bodné rány a z jedné trčící velky obřadní nůž.

„Tankane,“ zavolal a lehce se ohlédl. Ihned k němu přistoupil docela mladý gardista v pěkné zbroji.

„Ano veliteli?“ Zeptal se po přikrčení k tělu.

„Inkvizici Jeho Veličenstva.“

Nemůže někdo aspoň jednou umřít v přízemí? Ctihodný soudce Lotka se opíral o svou mahagonovou hůl s jantarovým zdobením v místech, kde bývalo jeviště hudebního domu. Výraz se mu při pohledu na to množství schodů křivil z bolesti, která ho čekala, až se je

rozhodne zdolat. *Ještě chvílku si to tu budu prohlížet, není kam spěchat, mrtví se zpravidla nevzdalují.*

„Vaše ctihodnosti, tady!“ Zavolal z balkónu Tankan.

Soudce se zamračil a polohlasně ucedil: „Jen co se mi uzdraví noha tak běžím.“

„Odpusťte pane, spěchat nemusíte samozřejmě.“

Jak mě jenom mohl na tu dálku slyšet? Lotka se překvapením až zarazil. *Asi mladík.* Pokrčil rameny, za což byl odměněn bodavou bolestí kolem krční páteře a pokračoval k mramorovým stupňům. U prvního se naposledy zastavil, pohlédl vzhůru a nadechl se. Levá ruka na madlo. Levá noha na schod. Pronikavá bolest. Pravá ruka a hůl. Druhá noha. Dvojitá bolest. A opakovat. Bodání přešlo v intenzivní pálení. *Už jenom chybí, aby se vrah schovával na půdě.* Další schod a další bolest a znova. Na zčervenalém obličejí mu vystávaly kapky potu. *Dneska už se nevracím. Přespím u nebožtíka. Doufám jen, že ho nezabili v posteli, pohovka by mě mohla v noci tlačit.* Před koncem své horolezecké výpravy se mu lehce začaly třást ruce, ale jinak to zvládl s grácií. Alespoň na člověka v jeho stavu.

„Dobré odpoledne pánové, tak copak tu máme?“ Pronesl s úlevou, ještě stále zadýchaný.

„Vítejte Ctihodný soudce,“ reagoval Tankan, ostatní jen kývli hlavou v pozoru, „mrtvé tělo barona ValaNia.“

„Děkuji gardisto.“ Dořekl, pokynul mužům pohov a pomalu přešel k oběti. *Hmm. Někomu byla jedna rána málo.* „A kdepak je velitel Sardena?“

„Věnuje se nepokojům v docích. Přenechal vám nás, druhý gardista Tankan, pane.“

„Nic neosvěží nudu podzimního počasí tak, jako vražda významného šlechtice. Až se bude dělit jeho léno, pokud bude jeho syn popraven, za předpokladu že otce zabil kvůli majetku a v případě že se nám to podaří dokázat,... to se teprve budou dít věci.“ Lehce se pousmál.

„S dovolením. Nemyslím, že se jedná o otcovraždu, Ctihodný.“ Reagoval druhý gardista.

Smělý, avšak slušný, konečně. „Univerzální dědic. To byla jen první vlna myšlenek, aby řeč nestála.“ Lotka se usmál ještě víc. „Ale na druhou stranu, proč jste si tak jistý?“

„Když jsme dorazily, byly mříže dole zamčené. Podle komorníka měl klíče jenom baron. Dveře do pokoje jsme vyrazili a ty se daly zamknout jenom zevnitř. Okna byla všechna zavřená a jsme i dosti vysoko nad holou zemí. Sem by se nikdo bez nástrojů nevyškrábal“ Překročil kaluž vody kolem rozbité vázy u okna a roztáhl závěs. „Chcete se podívat, Vaše Ctihodnosti?“

Soudce se dlouze zadíval na mokrou podlahu. Krátce si přehrál scénu jak, v lepším případě postupuje k oknu v těch nejopatrnějších krůčcích jako stará baba a všem pro smích. V tom horším, jak se válí po podlaze v ukrutných bolestech doprovázených jeho vlastním křikem a je následně sbírán ze země jako groteskní představitel královských vyšetřovatelů. „Věřím vašemu úsudku, ostatně, stačí ta zavřená okna.“

„Co komín?“ Doplnil posunkem holí směrem ke krbu. Tankan se tam okamžitě vydal a nehledě na svou důstojnickou zbroj vstoupil na rošt.

„Příliš malý, možná pro dívku nebo malého chlapce, ale nemyslím si,“ ozvalo se tlumeně z krbu.

„Takže tu máme mrtvé tělo a žádnou možnost, jak by se k němu mohl někdo dostat,“ hodnotil Lotka. *Jestli jsem plahočil do schodů, kvůli sebevraždě,... jaktože jsem vůbec dostal*

takovouhle záležitost na starosti já ? Obvykle řeším delikátnější aféry. Ach ano, povstání v docích. Tam je teď zatýkáním zabráno hodně vyšetřovatelů. Třeba to nebude banalita.

„Jenomže zranění nevypadají na sebevraždu,“ doplnil druhý gardista.

„Přesně tak. Příjemně zajímavé.“ *I když zase nevím, jestli to bude moc zajímavé, začne mě bolet hlava.*

Soudce Lotka se následně ujistil, že bylo posláno pro lékaře a mezitím se věnoval ohledání místnosti. Kromě mrtvoly, nepořádku a zakrvácených míst neshledal nic dalšího neobvyklého. Jen ta rozbitá váza. Zprvu jí nevěnoval pozornost, měl větší starosti s loužičkou, kterou udělala, ale nyní se na ní zaměřil. Kromě porcelánu se po podlaze rozletěla ještě opravdu velká kytice nějakých zřejmě bylinných květů. Všechny byly stejné, ale podle polohy jednotlivých kusů nebyla váza jen náhodou shozena, ale úmyslně mrštěna na zem. *Vybavení baronova pokoje nenasvědčuje, že by si potrpěl na květiny, tak proč? Zvedl jeden květ ze země a chtěl přivonět, když vstoupil do místnosti další strážný společně s plešatým, opáleným bijcem, oblečeným v kožené zástěře zašpiněné od krve.*

„Přivedl jsem lékařova pomocníka.“ Lotka se prudce postavil, načež mu od chodidla až k uchu projela křeč.

„Vy mu asistujete jako řezník?“ dotázal se trochu nevrle.

„Ranhojič,“ odpověděl muž hodně nevrle.

„Lékaře jsme nemohli probudit Ctihodnosti, prý včera testoval nová anestetika. Tenhle mu vypomáhá při šermířských turnajích“ doplnil doprovod.

„Mohl byste se tedy, ranhojiči, podívat na tohoto nebožáka,“ ukázal na tělo barona na podlaze, „a povědět nám, jestli si ty rány způsobil sám nebo se někdo činil?“

Bijec v zástěře pokynul blahosklonně hlavou a přistoupil k mrtvole, poklekl na jedno koleno a prohlížel si rány. „Rozhodně mu je způsobil někdo jiný.“

„Opravdu!? Bez pochybností?“ oponoval trochu překvapeně Lotka.

Ranhojič vypadající jako řezník se ušklíbl a protočil panenky. „Jak říkal támhle strážný, bývám i na turnajích, vím moc dobře, jak vypadají všemožné bodné rány.“

„Ovšem, ovšem. Děkuji, můžete jít.“ Skončil s ním soudce a velící gardista naznačil svému muži gestem odchod.

Tak kudy? Kudy? A je to tady, bolest hlavy. „Takže to vypadá na únikovou chodbu,“ zvolal Lotka. „Druhý gardisto. obraťte s ostatními pokoj naruby. Nábytek, podlaha, kamenné bloky, znova krb, všechno.“ *I když čerstvě použitý tajný vchod asi nebude příliš skrytý.* „Zabezpečte tělo a taky mi přiveďte toho komorníka.“

Komorník sice nevypadal tak mrzácky jako soudce Lotka. Jeho věk nicméně stačil k tomu, aby to u stolu nevypadalo na výslech, ale na setkání dvou veteránů z velmi krvavé bitvy, kde každý utrpěl své. Soudce si nejdříve natáhl a promasíroval nohu a poté začal.

„Prosím. Jak probíhaly poslední okamžiky, kdy jste viděla barona ValaNia?“

„Přinesl jsem pánovi jeho posilující nápoj a večerní svačinu na velkém podnose. Pán byl zvyklý pracovat dlouho do noci. Počkal jsem, až za sebou zamkl dolní i horní zámek a odebral jsem se na své lože.“ Vypověděl klidně.

„Napadá vás něco neobvyklého, čeho byste si všiml? Změna v chování barona?“

„Vše probíhalo jako obvykle, Ctihodný soudce.“

„A co vztah ValaNia a jeho syna?“

Komorníkovou jinak kamennou tváří náhle proběhl malinký záškub. Lehce mu zkřivil jeden koutek úst a oka. „O mladém baronu nemohu hovořit. Je to teď můj nový pán.“

Lotka se naklonil přes stůl. *Ech, blbá páteř. Měli mě tenkrát zabít. I když, vlastně ne. NE!* „Ujišťuji vás, že úřadu soudce můžete sdělit cokoliv a riskovat nic,“ pronesl tiše.

Sluha se zamyslel, rozhlédl po místnosti a naklonil taktéž. „Mladý pán nemá dobré vychování a se starým pánem vycházeli jen na oko. Více neřeknu, ve svém věku nemohu přijít o chlebováře.“

Soudce se ušklíbl. *Já jsem ještě nikdy citlivý zdroj informací nevyzradil. Ale budiž, zmáčknout ho můžeme i později.* „Dobrá. A bydlí zde?“

„Většinou přebývá v domku na náměstí, v tom se zvoničkou. Ubohý baron rád skupoval stavby, které mívaly jiný než ubytovací účel a nechával je upravit k běžnému bydlení.“

„Má poslední otázka. Je zde nějaká tajná chodba pryč?“

„Nikdy se žádná nenašla,“ odpověděl s nepatrným úsměvem, kterého si Lotka nepatrně všiml.

„Vaše Ctihodnosti, žádnou chodbu jsme nenašli.“ Zahlásil Tankan.

Tak je to tedy ověřené. Pohlédl na komorníka. „Děkuji, můžete jít.“ Sluha vstal, uklonil se a odšoural pryč. „Dobře, druhý gardisto. Nechte vyslechnout služebnictvo. Ať se vaši muži zaměří na baronova syna a radši i toho komorníka. My si půjdeme popovídat se synem osobně. Jak se bude vlastně nový baron Vala jmenovat?“

„Informoval jsem se v archivu, když jsem na vás dnes čekal Ctihodný. Podle abecedního klíče jejich rodu by to měl být ValaNo.“

„Výborně.“ *Smělý, avšak slušný a k tomu iniciativní a inteligentní.* Soudce se pousmál. „Pak tedy vyražme. Na náměstí Tankane.“ *Hurá po schodech dolů.*

Ctihodný soudce, druhý gardista a dva řadoví gardisté, vyšli z bývalého hudebního domu směrem ke středu opevněného města. Pro tři z nich, to byla cesta vycházková, jelikož tempo jejich čtvrtého člena bylo doslova bolestné. Lotka se snažil kráčet, alespoň přiměřeně rychlou chůzí, což mu působilo nemalé utrpení. Když dorazili na náměstí, k domu se zvoničkou, svalil se na blízkou lavici trhovnického stánku a celý zadýchaný si velkým kapesníkem otíral mokrou hlavu a obličej. *Uf, dneska to je masakr. Ale asi sem si končetiny už rozhýbal. Skvělé!* Po chvilce se zvedl, upravil si oděv a důrazně použil klepadlo na dveřích. Ozvalo se tlumené narážení do nábytku. Dveře otevřel pohledný, mimořádně draze oblečený mladý muž s načervenalým obličejem a vypitýma očima.

„Zdravím,“ začal soudce „jste syn zesnulého barona ValaNia?“ Mladík chvíli mžoural po okolí a potom přikývl na souhlas.

„Beru to jako potvrzení. Já jsem Ctihodný soudce Inkvizice Jejího Veličenstva. Váš otec byl zřejmě zavražděn. Jeho komorník mě po tomto skutku informoval, že,…”

Nový baron se prudce otočil a vběhl do budovy. *Tak hodně jsem si nohu, ale nerozhýbal!* Tankan okamžitě vyrazil za ním a pokynul gardistům pažemi na obě strany. Ti se ihned vydali každý kolem jedné strany budovy. Lotka málem upadl na zem, když se o něj druhý gardista otřel, ale s pomocí své holi a otevřené okenice to ustál. Za zvuků bouraného nábytku vstoupil pomalu a opatrně dovnitř.

Sídlo to bylo hodné šlechtice, až na ten nepořádek. *Tatka synáčkovi asi nedovolil služebnictvo. Nebo nezaplatil. Za co si ale kupoval všechny ty lahodné moky?* Přešel do místnosti, která se dala považovat za obývací a porozhlížel se. Zanedlouho si všiml plátěného batohu vedle velkého křesla obaleného v drahých kožešinách se skvrnami od vína. Přišel blíž, zatnul zuby a opatrně se pro něj sehnul. *Podezřele těžké. Jenže když někoho podezíráte ze zločinu je všechno nějak podezřelé. Prostě těžký batoh.* Se značnými obtížemi se došoural ke stolu, kam ho odložil a s uspokojením se svalil na umělecky vyřezávanou dřevěnou židli. Jeho krátký odpočinek narušil až příchod městských stráží společně se svázaným uprchlíkem.

„Á, barone ValaNo osobně,“ pronesl radostně soudce. „Gratuluji gardisté, hony na šlechtice se už dnes nepořádají tak často jako za Krvavé vlády a vám se podařil pořádný úlovek.“ Zasmál se a začal si masírovat rameno. „Přivažte toho běžce k židli, popovídáme si tady.“

„Tak, barone, máte nějaké ospravedlnění vašeho útěku před zástupcem Inkvizice?“ dotázal se Lotka s obličejem lehce zkřiveným bolestí.

„Po,... polekal,... jsem se.“ Vyškystal nakonec mladík.

„Myslím, že vzhledem k mému oděvu a zbroji přítomných gardistů jste nemohl mít pochyb o tom, kdo jsme. Soudě podle vašich odřenin a pevně utažených provazů, jste si již svůj trest a nerespektování inkvizice Jejího Veličenstva vybral.“ Ctihodný si během své řeči otevřel batoh a k částečnému překvapení z něj vyjmul vojenskou kotvu s lanem, používanou na zdolávání menších hradeb. *A pročpak má hroty obalené plátnem? Někdo chtěl zanechat co nejmenší stopy po jejím použití?*

„A copak je tohle, barone?“ Dotázal se a ukázal zařízení. Zkroucenec na něj odměřeně pohlédl a vykotal něco v tom smyslu, že netuší.

„Dost jste riskoval s touhle úpravou koncových háků,“ a poklepal na kusy látky,“ snadno se mohla kotva uvolnit a vy spadnout. Ale vypadáte jako statný mladík a zřejmě tedy i schopný. Okna jste přepokládám nějak zabouchl zvenku. Jistě víte, jak to v otcově sídle chodí.“

„Nechápu, o čem mluvíte soudce.“ Odpověděl zmateně.

„O tom jak jste si předčasně pomohl k dědictví. Rozhodně vám nehodlám pokládat tu nejzbytečnější otázku, jestli jste ho zabil. Zapátráme po motivech.“ *Otcův majetek a titul samozřejmě.* „A podrobnostech vaší otcovraždy.“ *Výpověď služebnictva. Nově objevené malé šrámy u vnitřního okraje okna, člověk musí aspoň tušit, co hledá. Měl jsem se jít podívat sám. Nalezená kotva. Ikdyž,... proč se té kotvy nezbavil? To šel zabít otce tak opilý, že na to potom zapomněl? Ale jak by v takovém stavu vyšplhal tak vysoko a nezjištěný. A pak taky,...* .Vlnu soudcových myšlenek, náhle přerušila hráz nečekané šlechticovy reakce.

„Vy jste za mnou přišli kvůli smrti otce?“ Vydal překvapeně.

„Samozřejmě, měli bychom ještě kvůli něčemu?“

Tvář mladého barona přešla z překvapení do obav. Až po příliš dlouhé pauze dodal: „Ne,... to ne.“

Gardisté a soudce na sebe pohlédli. Lotka chvíli zamyšleně hleděl do rohu místnosti. Když hlavu opět otočil, doporučil šlechticovi, aby jim řekl pokud možno všechno. Nicméně se nic nového nedozvěděl.

„A kde jste tedy byl včera večer?“ Zeptal se soudce opět po chvíli.

„Kupoval jsem všem pití v jednom nevěstinci. Několik hostů by si mě mohlo pamatovat.“

„To ovšem nebude stačit,“ komentoval Lotka s úšklebkem, „bude zde důležitý čas vašeho odchodu a jistě chápete, že svědectví opilců, natož takových, které jste si štědře kupoval, nemohu brát jako hodnověrné.“

„Nezabil jsem ho,“ vydal nový baron ustaraně.

„Na to jsem se právě neptal. Ale budu to brát jako projev zájmu o pozdější povídání. V cele, tam si to důkladně promyslíte.“ Usmál se hrozivě. „Gardisté, odvedte barona do cely pro prostý lid. Tankane. Zítra dopoledne pro mě znovu přijďte k soudu, budete se mnou pokračovat ve vyšetřování. Hlavního gardistu Sardenu informuji poslíčkem.“

„Je to pro mě čest Vaše Ctihodnosti.“

„Výborně. Vyražme tedy.“

Noc nebyla tak bezesná, jak se Lotka kvůli případu obával. Na druhou stranu, jeho zranění se mimořádně hlásila o pozornost a bránila plnohodnotnému snění. *Co kdybych se na všechno vykašlal? Nechci, já vím no. Jen sem si tak říkal.* Ráno ho v budově soudu čekaly jen dva menší případy. Tankan čekal již na konci druhého líčení, hned u dveří síně.

„Pěkný den druhý gardisto. Koukám, že spěcháte. Copak? Že by jeden pohledný šlechtic dole v podzemí vystřízlivěl a rozhodl se mluvit, aby nemusel trávit další noc ve společnosti hnijící slámy, vlhka, chladu a dotěrných hlodavců?“ *Znám to z vlastního života, i když zdejší vězení ještě ujde.*

„I Vám Ctihodný. Děkuji. Baron trvá na své předchozí výpovědi nevýpovědi. Ale chce s vámi nutně mluvit lékař, co měl mít na starost tělo barona ValaNia.“

Štíhlý muž v bílé bavlně ihned zavedl soudce i gardistu do své pracovny. Mrtvý šlechtic ležel na kamenném stole u vysokého vitrážového okna z malých, docela čirých sklíček. Jeho rány byli očištěné. *Jak příjemná poloha pracovny. Nedivil bych se, kdybych měl takové štěstí a tělo se ohledávalo v nejvyšším poschodí nejvyšší věže. Všichni obestoupili zavražděného.*

„Odpusťte mou včerejší neúčast Ctihodnosti.“

„Vaše důvody byly, podle toho co sem slyšel, zásadní. Řezník vás zastoupil docela sebejistě.“

„Právě o tom jsem s vámi chtěl mluvit,“ řekl lékař a zatvářil se nespokojeně. „Ty bodné rány si zcela jistě udělal baron sám.“

„Prosím?“ Vyprskl Lotka. „Ale ten váš pomocník si byl jistý o opaku. Dokonce to podkládal zkušenostmi z turnajů.“

„To je pravda, na turnajích viděl důkladně spoustu různých zranění, ale nikdy bodné rány co si člověk udělá sám, pochopitelně.“

„Pochopitelně,“ odfrkl soudce, „každopádně vám děkuji. Pokud jste už nic dalšího nenašel, musím propustit jednoho šlechtice.“

Před branou do podzemí se Lotka zastavil a zašklebil. *Schody! Myslím, že můj trest je více než dostatečný.* Stupínky byli v mnohem horším stavu, než ty v hudebním domě a tak soudci přibyla spousta kapek potu ze strachu z uklouznutí a pádu. Spolu s druhým gardistou byli strážným vězení zavedeni k cele mladého šlechtice. Ve výrazu vypadal mnohem střízlivěji. Zřejmě mu pití pouze čisté vody pomohlo. To bylo ale všechno. Jinak byl celý strašlivě špinavý a neupravený. Lotka přistoupil k cele a pokynul strážnému, aby ji odemkl. Mříže se otevřely a mladík vzhledl ze své umazané, promáčené, podchlazené mizérie s dotěrnými hlodavci směrem k soudci.

„Jste volný barone ValaNo,“ pronesl lehce ztrápeně. Šlechtic ovšem nic neřekl, pouze se postavil a čekal. „Unáhlil jsem se při vyšetřování, přijměte mými ústy moji omluvu. I tak v budoucnu neutíkejte před Inkvizicí, nepůsobí to dobře. Strážný vám vrátí věci a můžete odejít. Hezký den barone.“ Udělal lehkou úklonu společně s Tankanem a oba se vrátili na denní světlo.

„Chce to uzavřít Ctihodnosti?“ tázal se za pomalé chůze druhý gardista. „Nikdy jsem se nesešel s tolika bodnutími při sebevraždě.“

„Ano já vím,“ reagoval zamyšleně. „I baronův pokoj vypadal, že se tam něco dělo. Nepořádek. Rozházené předměty. Co ta rozbitá váza?“ Lotka se náhle prudce zastavil, až mu celým tělem projela vlna křečovitě bolesti. *Kytky! Ty zvláštní modré květiny a jediné v celé místnosti.* Opatrně si sáhl do kapsy svého oděvu a zvolna vytáhl kvítek, který zkoumal, než dorazil ranhojič. Byl povadlý, oschlý a spousta lístků otrhaných, ale rozeznat určitě půjde.

„Ve stavu, v jakém případ je, si s klidem můžeme dovolit návštěvu bylinkáře. Znáte nějakého, co se zajímá i o méně známé rostliny?“

„To bohužel neznám Ctihodnosti. Ale určitě to zjistím. Počkáte na mě na lavičce?“

Och, jak ohleduplný hoch. Dneska už mám s chůzí docela vystaráno. „Děkuji Tankane, počkám támhle.“ A ukázal svoji holí pod košatou jabloň.

Druhý gardista se usmál, srazil paty, uklonil se a rozběhl směrem k městskému trhu. Prvním problémem byly dotěrné květinářky. Zřejmě předpokládali, že mladý důstojník vyptávající se po květinách shání nějaký dar pro svou milou. Nebo snad přípravy na svatbu? Na svatbu se prodá spousta květin. A tak byl Tankan v jednu chvíli doslova v obležení žen, dívek i stařen s košíky naplněnými pestrobarevným kvítím. Ale žádná nevypadala, že se vyzná i v ostatních rostlinách. Jakmile se mu podařilo uniknout z obležení a schovat se v postranní ulici, rozhodl se, že květinu schová do kapsy a bude se vyptávat opatrně a tentokrát začne u bylinkářů. Navštívil několik mužů i žen s nůsemi, košíky, batohy, stánky a dokonce i povozy naložené nejružnějším rostlinstvem. Několik z nich ho odkázalo na stejného člověka. Jednoho knihovníka, jehož zálibou prý byla veškerá flora a díky přístupu ke knihám, spisům a svitkům z papyru, pergamenu i papíru se jeho znalostem nikdo nevyrovnal. Vrátil se s informací k soudci. Ten dohryzal lahodné moučné jablíčko a společně zašli do knihovny.

„Vážený soudce touží po trošce rauše?“ Zeptal se knihovník, když uviděl povadlý kvítek.

„Prosím?“ Vyhrkl Lotka.

„Není lehké jich najít více vidíte? Ale určitě jich nasbíráte dost, jen musíte o něco výše do hor, než jste našel tohle drobečka. Doporučil bych vám polostinné skalky.“ Knihovník působil dojmem, že se nachází trochu mimo normální svět.

„Jaké účinky mohu přesně očekávat?“ Přistoupil Lotka na jeho způsob komunikace.

Knihovník lehce zazářil nad možností uplatnit svou zálibu. „Na vašem místě bych začal několika většími květy a upekl bych si z nich chléb nebo sušenky. Postupně můžete dávky navyšovat. Pamatujte však, Vaše Ctihodnosti, že k této rostlině nesmíte přičichávat. Vdechnutí většího množství pylu vás převede do stavu silné náchylnosti myslí k sugesci. Někdo by toho mohl využít a lehce Vás přinutit vyzradit tajemství Jejího Veličenstva.“

Soudce se chvíli zamýšlel. Tankan se k němu naklonil a polohlasem promluvil k jeho uchu. „Co když barona někdo tímhle omámil a navedl ho k sebevraždě?“

„Zajímavá myšlenka, děkuji. Zeptáme se.“

„A kdyby mě chtěl někdo pak přinutit k něčemu horšímu, třeba abych se zabil. Bylo by to možné?“

Knihovník se zamyslel a pokračoval. „Pokud jich bude natrháno nějaká větší kytice, tak ano. Ovšem takové obtížné rozkazy by vám museli být opakovány po nějakou dobu a je potřeba aby byli spojeni s nějakou myšlenkou podporující sebevraždu. Pocit viny a podobně. A pozor na agresivitu, která se vlivem vysoké intoxikace někdy může dostavit.“

Soudce knihovníkovi poděkoval za jeho informace a s gardistou jej zanechali dalšímu studiu.

„Běžte napřed Tankane a shromážděte mi u vás všechny městské stráže, které byli pověřeny výslechem služebnictva, pokusíme se něco zjistit to těch květinách.“ Tankan přikývl a rozběhl se v před.

„Veliteli Sardeno,“ zvolal Lotka, když se dobelhal na nádvoří posádky.

„Ctihodný soudce,“ opětoval pozdrav hlavní gardista, „bohužel vám mohu poskytnout jen tyto muže, situace v docích eskaluje a ostatní jsou neodvolatelně zaneprázdněni. Neprodleně se tam musím vrátit i s těmito, snad pro vás budou mít potřebné informace.“

„Nezdržím vaše chlapce dlouho, nebojte.“

„Prosím, Ctihodnosti.“

„Děkuji. Gardisté, zajímá mě jakákoliv informace, kterou jste se dozvěděli, související s komorníkem nebo s nějakými květinami.“ Na nádvoří panovalo ticho, zamýšlené ticho. Lotka se s úlevou posadil na připravenou dřevěnou židli. „Stačí i jen třeba zmínka.“

Vyslechli si několik informací popisující vztahy mezi služebnictvem a záležitostmi týkající se zahradníků. Jeden ze strážných nakonec uvedl: „Služebná z kuchyně myslím říkala, že se podivila nad velkou vázou s kyticí na tácu s večerní svačinou pro barona. Prý to ještě nikdy neviděla.“

Lotka se pousmál. „Děkuji pánové, výborně. To bude vše. Veliteli mohu si ještě půjčit Tankana?“

„Ale vrátit, v docích nám chybí“ zasmál se Sardena. Soudce přikývl, pomalu vstal a vydal se z nádvoří.

Před hudebním domem bylo velice rušno. Ostatně i v něm. Vozkové přivázeli naložené povozy nejrůznějším vybavením. Sluhové jeden nábytek vynášeli ven a skládali před domem. Jiný vnášeli dovnitř. Služebné pobíhaly všude možně, neustále si měnily vodu ve vědrech a utíraly, oprašovaly, pucovaly, zametaly a čistily všechno, co se kolem nich objevilo, i to co už bylo dávno krásně naleštěno. Zahradníci s velkou vervou přeorávali celý parčík před sídlem nového barona. Některé rostliny přesadit, znovu uspořádat, jiné vyhodit. Další nahradit novými, někdy i zcela stejnými. K bočnímu vchodu valil neúnavný zástup podomků jeden sud s vínem za druhým. Nad tím vším seděl v sedle mladý ValaNo, nijak zdrcený otcovou smrtí, či snad rozrušen nad jeho sebevraždou. Naopak zářil a co chvíli přejížděl od jednoho sloužícího ke druhému a přidával, upravoval, rušil nebo vyměňoval svoje rozkazy a požadavky. Svoje argumenty podpíral kromě svého šlechtického stavu i oddílem deseti osobních strážců, velikých chlapů v naleštěných zbrojích.

Vším tím zmatkem a ruchem se pomalu belhal shrbený muž s mahagonovou holí s jantarovým zdobením. Vedle něj vzorně kráčel statný mladík v důstojnické uniformě. Jakmile je mladý baron zahlédl, ihned pokynul svým strážcům a sám jim vyjel na koni naproti. Oře zastavil těsně před soudcem, až ho málem strčil na zem. Osobní strážci je obestoupili. Gardista okamžitě tasil svůj meč a předstoupil před svého nadřízeného.

„Proč ta nevráživost, pane barone?“ Lotka pokynul Tankanovi, aby se stáhl.

Šlechtic se hlasitě rozesmál. „Vy se ještě ptáte?“

Lotka se ušklíbl. „Mohu vás ujistit, že jsme nepřišli za vámi“

„A za kým tedy, Ctihodný?“ Pohrdání se nesnažil zakrýt.

„Za vaším komorníkem, musí nám zodpovědět něco ohledně vašeho otce.“

Mladému baronu se vytratila část jeho smíchu z tváře. S polknutím reagoval. „To nebude možné. Není tady. Poslal jsem ho, ... na, ... důležité vyřizování.“

Soudce zostřil svůj pohled. „Chápu. Můžeme se znovu porozhlédnout po domě?“

Šlechtic se opět pousmál. „To opravdu nemůžete. Jak vidíte, probíhá zde přestavba. Nerad bych aby se vám něco stalo.“

„Nechcete znovu bránit Inkvizici ve vyšetřování, že ne barone?“ Reagoval Lotka lehce výhruzně.

„Nemáte co dále vyšetřovat. A nemohu se zbavit pocitu, že jeden gardista a jeden mrzák není, proti deseti strážcům dostatečný argument.“ Křivě se usmál. „Nyní odejděte.“ Pobídl baron svého koně a vrátil se ke vřavě.

„Vrátíme se!“ Vykřikl Tankan.

„Doufám, že ne sami dva. To by zase nemělo smysl,“ zvolal ValaNo s letmým ohlédnutím. Lotka ukázal svému důstojníkovi k odchodu a vrátili se do hlavního sídla městské posádky.

Všechny normálně postradatelné síly města byly právě nepostradatelné v docích. A ty nepostradatelné nemohl Lotka využít už vůbec. Povstání bylo sice již na svém vrcholu, nicméně i tak trvalo ještě den a půl, než dospělo do stavu, kdy mohl velitel Sardena postrádat alespoň devět gardistů. Vzniklá jedenáctičlenná skupina se pak v brzkých ranních

hodinách vydala k sídlu šlechtice ValaNo. Osobní strážci je nečekali připraveni se střetnout, nýbrž zapalovali louče a zmateně pobíhali dovnitř domu a kolem něho. Soudce pokynul gardistům, aby popoběhli napřed. Tankan se po chvilce vrátil.

„Mladý baron Ctihodnosti, leží v pokoji, ubodán stejně jako jeho otec.“ Vyhrkl.

Lotka se zašklebil a přidal do kroku. „Shromáždit všechno služebnictvo, nařídte osobním strážcům součinnost.“ Když se vybelhal do mírného kopečka hudebního domu, celý uříčený, služebnictvo již bylo nastoupené. Lotka se podíval na schody a pak se rozmrzele dotázal druhého gardisty na detaily pokoje.

„Praktický žádný nepořádek, rány jsou čerstvé, tělo ještě teplé. A,..."

„Noo?“ Usekl soudce netrpělivě.

„Na tácu na stole modré květiny,“ dodal Tankan zamýšleně.

Lotka se také zamyslel. Louče planuly a osvětlovaly postavy služebnictva v nočních úborech. Jejich stíny se mihotaly po vysoké stěně hudebního domu. Soudce přistoupil ke komorníkovi, otřel si zpocené čelo a zaostřil na jeho výraz.

„Nachystal jste starému baronovi do pokoje vázu s velkou modrou kyticí v ten večer jeho smrti? A mladému baronovi zrovna tak dnes?“ Tázal se vyčerpaně.

„Já, ji pouze přinesl s pohoštěním Ctihodný. Už tam byla, když jsem bral tác z kuchyně. Myslím, že ji tam dal zahradník na páново přání, tenkrát i dnes.“ Odpověděl komorník polekaně.

Soudce sebou trhl k zahradníkovi, až zaskučel bolestí v krční páteři, zašklebil se a podrážděně pokračoval. „Připravil jste ty kytky, zahradníku?“

Zahradník vyděšeně a zmateně poulil oči. „O žádných rostlinách pro barona nic nevím.“

„Kdo tedy připravil modré květiny na tác!?“ Vykřikl Lotka. Ihned po tom se také uklidnil a sám před sebou zastyděl. Nikdo se neozýval. Bylo slyšet jen praskání a prskání odhořívající smoly na pochodnících. Soudce se rozhlížel po výrazech všech. *Kdo měl motiv? A jaký? Kdo z nich něco získal smrtí obou baronů? Nebo tu je ještě někdo další, tahající za šňůrky?*

„Všechno prohledat,“ rozkázal už s ledovým klidem Lotka. „Vy strážci, se můžete buď horečnatě zapojit do šacování této budovy, nebo vás nechám zatknout za ohrožování člena Inkvizice a důstojníka městské posádky. Bohatý baron už vás neochrání.“ Osobní strážci se po kratičkém chvilce poníženež uklonili. „Dobrá volba. Každý k jednomu gardistovi, dozvíte se co a jak. Ty! Zůstaneš se mnou a budeme hlídat služebnictvo. Přineste nebo sdělte mi vše, co vám připadá, byť jen zdánlivě související s vraždami baronů. Tankane. Vy nahoru a chci veškeré baronovi listiny a dopisy. Především ty, které nechtěl, aby někdo viděl.“

Potemnělý dům se ihned zabarvil mnoha odstíny mihotavé oranžové a červené. Muži zapalovali nové louče, pobíhali z pokoje do pokoje, k soudci a zase zpátky. Lotkovi se dostalo několik nevýznamných předmětů a nesouvisejících stop. Služebnictvu dovolil přinést po jednom židle a sám na jedné procházel baronovi dokumenty. S rozedněním k němu znovu přišel Tankan a podal mu začernalou, olepenou obálku silně cítící ohněm a kouřem.

„Tohle bylo zastrčeno mezi cihlami komína, Ctihodnosti.“

„Ta je opravdu dobře vyuzená,“ komentoval soudce jeho nález. „Tohle budou zbytky vosku, pečeť nám ovšem poškodil žár.“ Opatrně otevřel obálku a vyňal z ní dopisní papír. Úkosem pohlédl na služebnictvo a přečetl první slova: „Drahý bratře,..." Ozvalo se tlumené zakuckání.

„Ale copak komorníku? Zápach kouře z dopisu došel až k vám?“ Odpovědi se však nedočkal. Pokračoval ve čtení v duchu.

Drahý bratře,

mám pro Tebe nanejvýš znepokojující informaci. Přejdu rovnou k věci. Tvůj syn dorazil podle očekávání. V první chvíli jsem z něj měl radost. To ovšem pouze do doby, než se mnou navštívil můj vinný a pálenkový sklípek. Proti jeho chuti bych ničeho neměl, ovšem nezná míru a sebekontrolu. Asi byl vyprahlý po dlouhé cestě. Nevím. Nicméně strašlivě se opil a probudila se v něm náhlá agrese. Pití nám nosila ta mladičká služebná, kterou jsi s ním poslal. Pro mne víno, pro něj jediné destilát. Jednou zakopla a vylila obě sklenice na jeho luxusní oděv. V mžiku se rozzuřil a než jsem stihl zasáhnout, ubil jí kladivem na narážení sudů. Takový člověk nemůže žít mezi ostatními lidmi. Krev nekrev, žádám, abys ho předal Inkvizici. Necháávám to na Tobě jen proto, že jsi můj bratr a on je tvůj syn, ale potrestán být musí.

Tobě ničeho nevyčítám, s láskou, bratr ValaMi.

Lotka odložil dopis a podal jej Tankanovi.

„Co se stalo s mladou služebnou, která cestovala s baronovým synem k jeho bratrovi?“ Ticho pokračovalo. Jenže někteří služební se zadívali na komorníka, ten však upíral oči ke stropu.

Až nejstarší služebná prolomila mlčení „Proč to neřeknete komorníku? Můžete být na dceru přeci hrdý.“

„Dcera? Hrdý?“ Podivil se soudce.

Polohlasně sdělil Tankanovi: „Tohle vysvětluje podivné chování šlechtického synka, když jsme za ním přišli a zmínili se jen lehce o komorníkovi.“

„A taky proč nás za ním předevcírem nechtěl pustit,“ dodal druhý gardista po dočtení. Soudce chvíli přemýšlel a poté promluvil ke služebnictvu.

„Anoo,“ skočila jim do řeči služebná. „Baronu ValaMi se tak zalíbila, že si ji u sebe nechal jako osobní pomocnici se spoustou výhod. Tak nám to zesnulý baron ValaNi oznámil, když se jeho syn vrátil sám.“ Komorník sklopil zrak od stropu k zemi. Jeho pohled se krátce setkal se soudcovým a v záři pochodní bylo vidět letmé zalesknutí. Lotka k němu mírně promluvil.

„Podle vašich očí soudím, že to víte. Jak jste na to přišel?“

Komorník chvíli upřeně hleděl do země a vši silou zadržoval příval dalších a dalších slz. Krůpěje si však našly cestu ven a začaly máčet podlahu. Když zvedl hlavu a podíval se na soudce, ze všech koutků se mu již hrnuly potoky pláče. Nevydal však žádný vzlyk. Odpověděl chladně: „Baron poslal svému bratrovi odpověď, dostal jsem se k ní ještě před zapečetěním. Ale nezabil jsem ani jednoho.“

„Kdo jiný tedy?“

„To nevím, ale copak si myslíte, že bych se nahoru vyškrábal ve svém věku oknem. A mříže i dveře byly zamčené.“

Soudce si podepřel nakloněnou hlavu. *Máme motiv. Máme příležitost. Nemáme ale způsob. Tedy ne celý. Omamné květiny, ano, ale jak se někdo dostal tak blízko, aby mohl zdrogované barony navést k sebevraždě.* „Tankane. Prohlížel jste znova okno?“

„Ano Ctihodnosti, Ani škrábnutí. Nikdo by se nemohl o kotvu zapřít, aniž by zanechal alespoň malou rýhu. A na seskočení, pokud by někdo čekal v pokoji, až se tam s ním baron zamkne, je to příliš vysoko.“

Vysoko to rozhodně je. A těch prokletých schodů do lóže hudebního,... Hudební dům? Lóže s pokojem nahoře? Pódium tady dole? „Tankane? Jak dobře jste seshora slyšel moji nezdvornou poznámku, když jste tu na mě poprvé zavolal, první den?“

Druhý gardista se na krátký čas pozastavil, zamyslel a odpověděl: „Když na to vzpomínám, tak velice dobře Ctihodnosti, zřetelně a jasně.“

„A dveře do baronova pokoje, nejsou nijak zvlášť zvuku odolné. Tedy pokud někdo, kdo to tady dobře zná a měl možnost přichystat baronům omamné rostliny,... se pak postavil do oblasti bývalého pódia tohoto Hudebního domu,... akustika stavby by mu umožnila zřetelně přenášet monolog až do baronova pokoje a přimět,...“

Komorník náhle vyskočil ze židle. Zamumlal něco o manželce a dceři. Z kapsy vytáhl malou dýku a jedním roztřeseným pohybem si prořízl hrdlo. Dostatečně hluboko. Krev se okamžitě vyvalila jako gejzír a za dusivého chrčení se jeho tělo v záškubech svalilo na podlahu. Všichni nejdříve strnule zírali. Až Tankan překvapeně popošel blíž.

„Tomu už nikdo nepomůže,“ zastavil ho Lotka. „Asi se chtěl vyhnout mučení. Za plánovanou, násilnou vraždu dvou šlechticů, by jeho trest byl adekvátně bolestný. Na druhou stranu, i když obvykle neschvaluji, aby lidé brali spravedlnost do svých rukou, v jeho případě bych byl s rozsudkem zřejmě mírný. Pomohl společnosti.“ Na chvíli se odmlčel. „I když, asi spíš už chtěl za svoji rodinou, když byla pomsta dokonána a hledal odvahu.“ Tělo již leželo v klidu a tichosti. Jen po podlaze se dál rozlézala rudá hladina. „Teď už je mu dobře, je se svými nejdražšími.“

„Proč nám to neoznámil. V takovéto záležitosti by přeci Inkvizice zakročila i proti šlechtici.“ Pronesl zmateně Tankan.

„To určitě ano. Pokud bychom získalo dost důkazů. Zřejmě nevěděl o ochotě baronova bratra spravedlivě nahlásit zločin svého synovce. A bez něj bychom nic nedokázali.“ Lotka si zachmuřeně prohlížel krvavou scénérii. „Tak zbytečné. Čtyři mrtví jen kvůli ochraně nezvedného syna.“ Zakroutil hlavou.

„Vy všichni jste volní,“ promluvil ke zkoprnělému služebnictvu a osobním strážcům. „Zítra se zastavte v budově Inkvizice, bude vám vyplacena určitá část ztracených výdělků. Oba baroni se závažně provinili proti zákonům Její Výsosti, jejich majetek a tituly tak propadají koruně. Tankane, postarejte se prosím o těla.“ Dokončil Ctihodný soudce Lotka řeč a pomalu se odbelhal do noci.

